

VÅRT SINNES ÖGA

Förnimmelser bortom tid och rum

Bok II

VÅRT SINNES ÖGA

Förnimmelser bortom tid och rum

Bok II

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN: 978-91-89773-47-9
© Monica Lindroth, 2025

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.
Fotografi: Canva

Grafisk form: LINDROTH Bokformgivare & illustratör
Webbplats: monicalindroth.myportfolio.com

Tryck: Scandbook AB, Falun, 2025

Innehåll

MONICA LINDROTH

Inledning s. 7

MONICA LINDROTH s. 10

När tiden skimrar s. 11

TINA OLOFSSON s. 34

Bondgårdens budskap – En resa i ljus och tillit s. 35

JEANETTE JOHANSSON s. 50

Andevärlden och min inre röst visar mig vägen s. 51

JENNIE LIW s. 74

Möte i stillheten s. 75

DANIELA PEGEANU s. 98

En resa mellan världar s. 99

MICHAELA BRAUNS s. 118

Att resa genom oceaner av tid och rum s. 119

ANU LARSSON s. 140

När livet viskar från andra sidan s. 141

MAGNUS HJERPE s. 162

Oförklarliga fenomen blir hypnosterapeutens vardag s. 163

HANNE TARA SVENSSON s. 184

Ljuset, kraften och visdomen finns i vårt inre s. 185

YVONNE FRANK MÅNSSON s. 204

Besök av Atalanter s. 205

EMILIA ÅHFELT s. 212

Allt har sin början s. 213

THERESE ERIKSSON s. 234

Den hemsökta stugan s. 235

MONICA LINDROTH

Vill du dela din berättelse i bok III? s. 254

MONICA LINDROTH

Stort varmt tack s. 255

Inledning

Har du någonsin känt närvaron av någon som inte längre är i livet? Kanske har du hört röster ur tomma intet, fått starka föräningar som sedan blivit verklighet eller bevittnat scener som tycks härstamma från en annan tid?

Dessa fenomen, ofta kallade övernaturliga eller paranormala, väcker intressanta frågor om medvetandets möjligheter.

Vårt sinnes öga är en antologi i tre delar med syftet att öka vetskapen om att vårt sinne besitter större förmåga än vad forskningen i dag kan förklara. Även om vi endast kan spekulera i hur detta sker, utgör varje nytt personligt vittnesmål ytterligare underlag för vetenskapen att beakta i framtida studier av fenomen som inte kan observeras med blotta ögat, men ändå upplevs som verkliga.

Bok I – *Förmågan att uppleva händelser i förväg* innehåller berättelser från medförfattare som fått till sig information om framtida skeenden

genom inre filmer, bilder, röster, intuition eller sanndrömmar. Dessa filmer kan vara korta, som några sekunder långa scener som sedan inträffar i verkligheten. Berättelserna sträcker sig från omedelbara till långsiktiga händelser och varierar från märkliga sammanträffanden till livsomvälvande ögonblick.

I Bok II – *Förnimmelser bortom tid och rum* delas erfarenheter av hur scener ur historien tycks spela upp sig som livfulla minnesbilder eller ljudintryck, ofta med stark känslomässig laddning. Upplevelserna kan relatera till både nyligen inträffade och avlägsna händelser. Dessutom får vi ta del av berättelser om minnen från tidigare liv.

Bok III – *Utanför kroppen-upplevelser* skildrar tillfällen då medvetandet tycks lämna den fysiska kroppen, till exempel under en operation, meditation eller andra förändrade medvetandetillstånd. Författarna beskriver ögonblick när deras medvetande upplevt friare rörelser, vilket utmanar vår förståelse av sambandet mellan kropp och medvetande samt verklighetens gränser.

Som försmak av vad som komma skall bjuder den sista berättelsen i boken på en inblick i just upplevelser utanför kroppen.

*Syftet med projektet Vårt sinnes öga är att öka
vetskapen om att vårt sinne besitter större förmåga
än vad forskningen i dag kan förklara.*

Monica Lindroth

Monica Lindroth är verksam som bokformgivare, illustratör och konstnär med enskild firma. Konsten ligger henne varmt om hjärtat, och hon är särskilt uppskattad för sina illustrationer i bordsalmanackor, presentböcker samt grafiska tryck för Pedagogförlaget. Hon har även porträtterat tre landshövdingar i olja.

De senaste åren har Monica haft ett nära samarbete med Förlagshuset Siljans Måsar som bokformgivare och illustratör. Det har gett henne möjlighet att utveckla *Vårt sinnes öga* — en trilogi med verkliga berättelser från olika medförfattare om paranormala upplevelser och sinnets förmåga.

Monica är grundare och projektledare för *Vårt sinnes öga*.

E-post: monica@siljansmasar.com

Webbplats: monicalindroth.myportfolio.com

När tiden skimrar

Innan vi tar steget in i berättelser om förnimmelser bortom tid och rum vill jag ge dig en inblick i den fascinerande verklighet som Bok I – *Förmågan att uppleva händelser i förväg* – behandlar.

De två första berättelserna, *Dröm och föraning* och *Känslan som inte gav sig*, visar på olika sätt hur vårt sinne kan skymta en glimt av framtiden genom drömmar, starka känslor eller intuitiva varningar.

Därefter följer tre utvalda berättelser om upplevelser som min man Tomas har haft.

Slutligen delar Anders – en nära vän till mina föräldrar sedan många år – och hans dotter Anna med sig av minnesvärda episoder präglade av stark närvaro och intuitiv insikt.

Dessa händelser utspelade sig i min närhet, och jag minns tydligt hur de påverkade var och en av dem.

Dröm och föräning

– Akta så att du inte får lunginflammation, sa pappa när vi pratade i telefon.

Lunginflammation!? Nej, varför skulle jag få det? Det har jag aldrig haft, tänkte jag.

Det var tredje dagen i rad han upprepade det.

Han ville inte skrämma mig och berättade därför inte att han både drömt och fått samma budskap i vaket tillstånd – att jag skulle få lunginflammation. Den förmågan har han haft sedan han var liten. Och det brukar stämma.

Med stora kuddar bakom ryggen och under knäna låg jag halvsittande i soffan. På bordet bredvid stod ett glas vatten, några tabletter och en hög med pappersnäsdukar. Febern brände i kroppen. Jag var svag, trött och varm, och hostattackerna kom som utdragna vågor som skakade hela mig. Det blev allt svårare att röra mig. Bara att ta mig till badrummet gjorde mig darrig och fick hjärtat att rusa. Aptiten var nästan borta – några skedar soppa, ett halvt ägg. Det var allt jag fick i mig under flera dagar.

Allt hade börjat några dagar tidigare, i mitten av februari, när min man blev sjuk en fredagskväll. På söndagsmorgonen kände jag mig krasslig. Troligen influensa – våra symtom stämde med beskrivningen på 1177. De första dagarna hade jag feber men klarade ändå av korta promenader för att få frisk luft.

Natten mot lördagen hade jag hög feber, 39,8 grader. Jag låg vaken i soffan, kroppen tung och sinnet omtöcknat. I feberdimman fick jag en synvilla – jag tyckte att jag såg mobilen framför mig, med länkar jag skulle klicka på. Allt kändes förvirrat och jag förstod inte vad jag

skulle göra eller vad syftet var.

Sjukdomen förvärrades snabbt. Varje försök till djupare andetag utlöste långa hostattacker. På lördagskvällen kände jag att andningen blev allt mer begränsad.

Nästa morgon förstod jag: så här kunde det inte fortsätta. Jag insåg att jag behövde hjälp och bad min man skjutsa mig till akuten, där jag fick vänta ett bra tag innan det blev min tur att komma in.

Först togs blodprover, sedan lyssnade läkaren på lungorna medan jag lutade mig framåt och hostade oavbrutet. Utmattad och med ansträngd röst sa jag:

– Jag är helt utmattad och behöver hjälp med andningen.

Därefter hänvisades jag tillbaka till väntrummet. Munskyddet, som jag haft på sedan jag kom in på akuten, var varmt och gjorde det ännu jobbigare att andas. Jag orkade inte sitta ordentligt på stolen, utan hasade ner och vilade huvudet mot stolsryggen i en timme, innan jag fick komma in till ett eget rum. Kort därefter kom de in med en rullstol för att ta mig till skiktröntgen (CT).

Prover och röntgen visade att jag hade influensa A, dubbelsidig lunginflammation och hypokalemi – ett mycket lågt kaliumvärde. Behandlingen påbörjades direkt: kaliumdropp och intravenös antibiotika flera gånger per dygn. Det var en lättnad att vara i trygga händer.

Efter två dygn på akuten fick jag åka hem och fortsätta behandlingen med tabletter. Redan på onsdagen började jag känna att kroppen långsamt vände tillbaka mot balans.

Tack, pappa. Jag tog dina ord till mig, följde min känsla och agerade i tid när det behövdes.

Känslan som inte gav sig

Vi trivs mycket bra i vår lägenhet i Ystad. Huset är från 1906, och vi har en stor gemensam innergård samt en egen uteplats.

När vi flyttade in fanns det en blomlådehållare i smide på andra våningen, och på tredje våningen blomlådekonsole i metall som höll en tom blomlåda i mörkgrå plåt med vassa hörn. Varje gång vi satt ute nämnde jag min oro för att något från balkongerna ovanför skulle lossna och falla ner – särskilt blomlådan högst upp. Jag såg till att ingen satt rakt under balkongräcket. Jag höll noga koll och såg till att både vi och våra gäster satt på säkert avstånd. Det var en inre oro som inte gick över, utan fanns där konstant varje gång vi var ute.

Andra som vistades där menade att det inte fanns någon risk, men tanken ville inte släppa taget. Till slut föreslog jag att vi skulle köpa ett parasoll – inte bara som skydd mot solen, utan också som en slags säkerhetsåtgärd. Om blomlådan skulle lossna, kunde den kanske studsas eller glida åt sidan i stället för att falla rakt ner.

Efter en blåsig natt öppnade jag altandörren och såg att blomlådan låg på marken – bara en halvmeter från soffan.

Blomlådan hade ramlat ner! En stark våg av obehag sköljde över mig när jag insåg hur nära det faktiskt varit – tänk om någon hade suttit just där? Ett av de vassa plåthörnen var tilltryckt efter fallet mot stenplattorna.

Den fotograferades på plats, och bilden skickades till hyreskontoret. Svaret kom snabbt, med uttryck för både oro och lättnad över att ingen hade skadats. Ett löfte gavs om att de gamla blomlådehållarna skulle tas bort snarast. Kort därefter försvann allt som stack utanför räcken.

Sedan dess har jag kunnat slappna av på uteplatsen. Ibland kan en känsla vara så stark att den inte går att ignorera – och i det här fallet

visade det sig att oron jag kände inte var obefogad. Kanske var det min intuition som försökte varna mig?

Mannen i munkkåpan

Min man, Tomas, har flera gånger upplevt att han sett eller hört något som är svårt att förklara.

Tomas arbetar som servicetekniker och får ofta åka i väg på olika uppdrag. En eftermiddag när han var på väg hem och kom körande på väg 19 från Kristianstadhåll mot Ystad och befann sig norr om Fågeltofta var han med om något märkligt. Det var skog på höger sida och på vänster sida var det ett öppet fält.

Från skogen kom det en man gående över vägen och ut på fältet. Han var klädd i fotsida brun kåpa med konformad huva, det såg ut som en munk från medeltiden.

Tomas tyckte det var konstigt och undrade var han kom ifrån och vart han var på väg. När han tittade i backspegeln var munken borta.

Några dagar senare besökte vi klostret i Ystad, där fanns en munkkåpa i en monter och när vi såg den sa han att det var en likadan kåpa som munken hade.

Hunden i vår dörröppning

Under några år bodde vi i en hörnlägenhet i Lund, med en loftgång som nästan ingen passerade. Där ställde vi ut bord och stolar, som om det vore vår egen balkong. Grannarna intill, Linn och Jimmy, gjorde likadant. Solen gassade från middag till solnedgång, och det rådde en varm grannsämja – en känsla av öppet hus.

En eftermiddag, medan vi satt i värmen med dörrarna öppna och grannarnas fyra hundar sprang fritt omkring, fick Tomas plötsligt syn på något märkligt: en svart hund stod i dörröppningen och blickade ut. Runt nosen syntes något vitt, eller kanske grått – som äldre hundar kan få. Sedan försvann den lika snabbt som den kom.

– Har ni haft en svart hund någon gång? frågade han grannarna.

– Nej, svarade Linn och Jimmy.

Vi undrade alla vem hunden kunde vara.

Svart med vitt runt nosen... Åh, kunde det vara älskade Nilla? Hon kom till familjen när jag var tio år, som en liten valp från grannens labradorkull. Hon blev vår trogna vän i femton år, med sin mjuka blick och lugna sätt. Eller kanske Tascha – en svart schabrador som mina föräldrar välkomnade något år senare?

När jag visade Tomas flera fotografier av både Nilla och Tascha, pekade han direkt på detta av Nilla.

– Det var precis så här jag såg hunden i dörröppningen, sa han.

Kanske ville hon visa vår kärlek till varandra och till hela familjen, att hon fortfarande tittar till oss då och då och finns med oss.

Jag och Nilla som valp. Och fotot på älskade Nilla som äldre.

Kvinnan i hallen

Samma grannar, Linn och Jimmy, var inbjudna en kväll, och vi satt i soffan och pratade.

Efter en stund skulle Jimmy gå för att se till hundarna.

Min man, Tomas, vände sig om och tittade efter honom, då han oväntat såg en kvinna stå i vår dunkla hall.

Tomas hann tänka: *Vem är det där?* innan hon försvann.

När Jimmy kom tillbaka frågade Tomas:

– Känner ni någon kvinna i 35-årsåldern, med långt mörkt hår och blek hy?

– Det låter som min mamma, sa Jimmy och gick för att hämta ett fotografi av henne.

Tomas kände genast igen kvinnan och sa:

– Det var hon... Hon såg lite sorgsen ut – men jag fick ändå känslan av att allt var bra.

Stämningen blev känslösam, och vi började alla gråta. Jimmy kände att det var ett fint tecken från sin mamma.

En skepnad i Borgholms ruiner

Ibland fångar ögat något som inte riktigt hör hemma i tiden. Något som inte lämnar några spår – utom i minnet.

I mitten av 1980-talet åkte vi i familjen på semester till Öland. I vanliga fall brukade vi resa norrut, ofta till Vikarbyn vid Siljans strand, men det här året gick färden söderut. Bara att köra över den långa bron var en upplevelse i sig, och så snart vi kommit över till ön vände vi bilen norrut mot vårt mål – Böda Sand.

Med oss på resan var några vänner till familjen: Anders, hans fru och deras dotter Anna. Sedan barndomen har Anders haft en förmåga att uppleva händelser både i det förflutna och i framtiden. Han får ofta känslor, får till sig tankar, bilder och budskap, och har haft flera sanndrömmar. Hans dotter, Anna, har ärvt den förmågan av sin pappa.

Vi hyrde varsin liten stuga nära stranden. Jag var 18 år, min syster 14 och Anna 15. Dagarna fylldes av bad längs den två mil långa sandstranden, minigolf, goda middagar och utflykter till Ölands många sevärdheter, mellan fyrarna Långe Erik i norr och Långe Jan i söder.

En av dagarna styrde vi bilen mot Borgholms slott – eller snarare slottsruinen, som reser sig högt över Kalmarsund. På sin tid måste platsen ha varit storslagen. Slottet började som en försvarsborg på 1100-talet, men utvecklades senare till ett renässansslott. Under Karl X Gustavs tid, på 1600-talet, påbörjades en omfattande ombyggnation. Den blev dock aldrig helt färdig, och efter en brand 1806 återstod bara ruinerna.

På 1980-talet hade besökare fri tillgång att utforska slottet på egen hand, både utomhus och inne i ruinerna. Man kunde gå upp på vissa delar av murarna och bastionerna, vilket gav en imponerande utsikt över borggården och Kalmarsund.

Till en början gick vi tillsammans, men efter en stund tog jag, min syster och Anna en sväng på egen hand.

När Anna stod och tittade ut över den stora borggården, kom en man gående i mycket speciella och fina kläder, vilket fångade hennes uppmärksamhet. Hon tänkte att han var en guide som klätt sig i tidstypiska kläder och skulle hålla i en visning.

Han bar ljusa, något senapsfärgade knäbyxor – möjligen av sämskskinn – med långa strumpor som täckte vaderna och låga skor. Till det en mörkblå, knäppt jacka med blanka knappar som gick strax nedanför midjan framtill, med två längre tygstycken baktill. På huvudet hade han en något stel hatt som såg ut att vara utan brätte. Allt såg nytt och välvårdat ut.

Hennes blick följde mannen när han rörde sig över borggården i riktning mot de gamla stallarna. När hon nyfiket skulle se vart han tog vägen, var han spårlöst borta – vilket var mycket märkligt, eftersom det inte fanns någon utgång där, bara vägg.

När vi samlades igen med våra föräldrar, frågade Anna:

– Ska det vara en visning här?

Hon berättade om mannen i de fina kläderna, pekade ut var han hade gått och visade platsen där han försvann. Vi gick runt och tittade, men ingen av oss kunde se mannen någonstans och någon visning skulle det inte vara.

Senare, när vi gick uppför en trappa inne i slottet – en sådan med ett vilplan där trappan svänger – stannade vi till.

Där, på avsatsen, stod en glasmonter. I den fanns en klädedräkt från förr med knälånga byxor, en jacka med två längre tygstycken baktill. De såg gamla ut, och färgerna var urblekta. Då utbrast Anna igenkännande:

– Sådana där kläder hade han, fast hans var nya!

Vi stod där en stund och tittade, och fascinerades över att hon sett honom så tydligt – som om det hänt precis här och nu. En glimt ur historien, från en tid då människor levde och verkade på slottet.

Skoklosters slott – Där tiden står stilla

Skoklosters slott ligger vackert beläget vid Mälaren, inte så långt ifrån vår dåvarande sommarstuga. Vi gjorde flera besök dit genom åren som ett trevligt utflyktsmål med besök i slottet, promenader i omgivningarna och lunch på restaurangen i närheten.

Vy över Skoklosters slott vid Mälaren, Uppland, 1989.

Fotograf: Avena / Stiftelsen Upplandsmuseet.

En gång i slutet av 1980-talet bestämde vi oss i familjen för att åka till Skokloster och delta i en guidad tur i slottet. Med på resan var också familjens vänner: Anders, hans fru och deras dotter Anna. Vi anade inte då att denna utflykt skulle komma att bjuda på en märklig och oförglömlig upplevelse för Anders.

Det här är Anders berättelse:

Festen i slottskällaren – Anders berättar

När vi kom fram till Skoklosters slott upptäckte vi att en visning precis hade börjat, och nästa skulle ske om en och en halv timme. Jag köpte biljetter och vi tog en promenad runt slottet där vi beundrade de fina gräsmattorna och träden.

Tiden gick fort, och snart fick vi skynda oss tillbaka för att komma i tid till visningen. Rundvandringen var intressant, men jag minns att de många trapporna var påfrestande för mig, eftersom jag nyligen hade haft mitt andra diskbråck.

När visningen var klar och vi hade fått se gyllene tapeter och vackra taklampor med så kallad ”glassjuka”, det vill säga sprickor i det gamla glaset, återvände vi till bottenvåningen. Då insåg jag att jag behövde hitta en toalett och bad de andra att vänta medan jag letade.

Ingen toalett syntes till, och inte heller gick det att få tag i någon anställd att fråga. Då fick jag syn på en smal trappa som såg ut att leda ner till ett källarutrymme. Med viss desperation tog jag mig nerför trappan och befann mig i en svagt upplyst källarkorridor, omkring sju till tio meter lång. Det fanns några dörrar till höger, men ingen som var skyltad toalett. Först kände jag på dörren längst bort – den var låst.

På vägen tillbaka kände jag på dörren som var närmast trappan. Den var olåst och öppnade sig inåt. När jag stack in huvudet blev jag minst sagt förvånad över vad jag såg.

Till vänster, utmed väggen, stod ett dukat långbord med levande ljus. Runt bordet satt cirka tio personer klädda i gammaldags kläder.

Även om jag bara tittade in ett fåtal sekunder hann jag ändå se och uppfatta ganska mycket. Källaren jag gått ner i låg i den norra delen av slottet.

Så fort jag tittade in i rummet drogs blicken till vänster av det levande ljuset på långbordet. Bordet var av trä med en gråaktig, obehandlad yta och såg ut att vara cirka fyra meter långt och en meter brett. Det stod ungefär två meter från dörren med kortsidan vänd mot dörröppningen och sträckte sig bortåt till vänster utmed väggen.

Runt långbordet satt omkring tio män, en på vardera kortsida och de övriga på långsidorna. De satt med gott om plats mellan sig, inte hopklämda. Jag kan inte minnas att det var någon kvinna där.

Rummets storlek var ungefär sex meter långt och tre meter brett, men det var svårt att avgöra då ljusen endast lyste upp bordet och de som satt där. Resten var i skugga och mörker.

Männen såg ut att vara mellan 30 och 40 år. Deras skjortor var finare än dagens, lite bylsiga med puffiga ärmor. Färgerna kunde jag inte avgöra exakt i det flimrande ljusskenet, men de verkade gå från ljusare beige till mörkare beige och ljusbrunt – inga mörkbruna eller svarta plagg.

Någon hade en tunnare beige jacka eller kanske en kraftigare skjorta med uppvikta ärmor, eller så var det modellen. Håret var halvlångt.

Mannen jag såg mest tydligt satt närmast till höger. Han hade mörkt, ganska rakt, nästan axellångt hår. Han bar en bylsig, beige skjorta med mycket tyg i de puffiga ärmarna, och möjligen en liten röd sjal runt halsen, instoppad i skjortan. Han hade minst två halsband utanpå skjortan, ett smalare och ett grövre. Han hade också ett mörkt, cirka tre centimeter långt skägg.

På bordet stod minst sex ljus, både höga och låga, i olika ljusstakar placerade längre bort. Ljusen var grövre än vanliga smala. Det närmaste var ungefär två och en halv meter från mig.

Mitt på bordet stod ett stort fruktfat med vindruvor eller kanske plommon, äpplen, päron och melon. Det fanns också ett fat med någon form av mat på. Det låg ingen duk på bordet.

Framför var och en stod stora tallrikar och dryckesbägare.

Tallrikarna var större än vanliga standardtallrikar och de var inte av porslin.

Dryckesbägarna hade en stor fot med en snygg ring på benet, smalare nedtill och bredare upptill, cirka 15 centimeter höga. Materialet var jag osäker på, men det kan ha varit tenn, brons eller trä – de var inte av glas. Jag såg inga bestick.

Männen hade en viss glamour; de var uppsnopsade utan att vara ståndsmässiga eller kungligheter. Det blänkte av ringar och halsband; flera bar någon form av halsband utanpå skjortan, kanske målade träpärlor. Det rörde sig inte guldhalsband, utan mer mörkare material.

Det rådde en festlig stämning. De åt och drack, rörde sig livligt, gestikulerade och samtalande med varandra. Jag hörde inte deras röster eller något annat ljud.

Ingen av dem tittade på mig eller såg åt mitt håll när jag öppnade dörren och tittade in, vilket jag tyckte var förvånande. Det var precis som om de inte såg mig. Min första reaktion var att jag stört ett sällskap, så jag sa snabbt:

– Ursäkta!

Efter att ha stängd dörren bakom mig tog jag mig uppför trappan, medan jag funderade över vad jag just hade sett.

Är det en förening som klätt sig i gammaldags kläder och fått tillåtelse att vara där för att äta och dricka och uppleva en annan tidsepok?

Förnimmelser bortom tid och rum

Vad händer när röster hörs ur tomma intet, minnesbilder från en annan tid flimrar förbi, eller vi plötsligt vet något vi aldrig tidigare känt till?

I denna andra del av trilogin *Vårt sinnes öga* delar tolv medförfattare med sig av subtila, intuitiva och paranormala upplevelser – från syner och möten med andliga väsen till röster, känslor och inre bilder som förmedlar nya insikter. Dessa berättelser ur verkligheten öppnar dörrar och ger nya perspektiv, där vårt sinne tycks vara kopplat till något större – något bortom tid och rum.

"När jag strök handen över yxhuggen blev jag plötsligt så yr att hon fick stötta mig fram till stolen. – Det känns som om någon står här bredvid oss, viskade jag."
Monica Lindroth

"Redan som barn kunde jag se hur andras skepnader förändrades rakt framför mina ögon [...] Jag trodde väl att alla såg det på samma sätt."
Michaela Brauns

"Jag satt i en mörk, kall, fuktig fängelsecell i källarplan. Det enda ljuset kom från en gallerförsedd fönsterglugg, och nu var det kväll."
Magnus Hjerpe

"En kvinna visade sig. Jag såg henne tydligt: lockigt hår, en mjuk klänning som föll vackert från midjan."
Tina Olofsson

Medförfattare: Monica Lindroth (projektledare), Anu Larsson, Daniela Pegeanu, Emilia Åhfeldt, Hanne Tara Svensson, Jeanette Johansson, Jennie Liw, Magnus Hjerpe, Michaela Brauns, Therese Eriksson, Tina Olofsson, Yvonne Frank Månsson